

Gwiazdy, konstelacje

Gwiazdy są znakami idei Bożych. Ich symbolika wyrasta z założenia, że stworzone życie koncentruje się na Bogu i realizuje przeznaczenie wyznaczone mu przez Stwórcę. Bóg jest centrum stworzonych rzeczy i do Niego dąży wszelkie życie i na Nim się koncentruje. Święty Jan w swej Apokalipsie nazywa Chrystusa „gwiazdą świecąca, poranna”, a prorok Balaam prorokuje o Nim: „wschodzi Gwiazda z Jakuba”. Wschód Chrystusa-Słońca poprzedza i wydaje na świat Maryja – „Gwiazda Poranna”. W mowie poetyckiej, również w hymnach kościelnych, zamiast określenia „niebo” często używa się terminu „gwiazda”, sztuka zaś hieratyczna za pomocą rozgwieżdżonego nieba ukazuje chwałę Pana i Jego świętych. Na niektórych katakumbowych freskach gwiazda Trzech Króli ukazana jest w formie monogramu Chrystusa. Cztery konstelacje: Byka, Lwa, Orła (występującego zamiast Skorpiona mającego negatywne znaczenie), Człowieka (Wodnika), uważali starożytni Babilończycy za potężne istoty boskie, strzegące czterech głównych stron świata i odpowiadające czterem porom roku: Byk – wiosnie, Lew – latu, Orzeł – jesieni, a Człowiek – zimie. W tych wyobrażeniach starożytnych Babilończyków należy szukać początków idei czterech istot żyjących, o których mowa w wizji Ezechiela i w widzeniu św. Jana, leżących u podstaw symboli czterech ewangelistów.